

21:a söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 4:46–53.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags predikoämne *"Trons fäste"* är icke en from reflexion, en evangeliebokens skapelse, utan en i d.h. Skrift uttryckligt framhåvd, väsentlig sak, som där ställs i klart avgränsad motsats till det, som icke är och icke får vara vår tros fäste. I dagens evangelium hör vi Jesus själv säga till konungsmannen, som söker bot för sin döende son: *"Om I icke sen tecken och under, så tron I icke"*. Det är i sitt sammanhang ett avvisande av den hjälpsökande, ja, en dom och ett ord av den gudomliga vreden, varigenom Jesus bryter staven över den falska trons falska fäste, allt oss till lärdom och varning. Lika klart och bestämt är vårt evangelium i framhävandet av det, som är rätt och riktigt, av *"Trons fäste"*, som konungsmannen till sin och sin sons frälsning faktiskt omfattar. Det heter: *"Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick"*. *"Trons fäste"* är Jesu Ord, och Jesu Ord är sin egen garant, skapar och uppehåller tron på Ordets sanning och kraft.

Redan versen före evangeliet innehåller samma undervisning, när där samaritanerna säger till den samaritiska kvinnan, som vittnat om Jesu allvetande, när han avslöjat hennes föregående livs synder: *"Nu är det icke mer för dina ords skull, som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu, att han i sanning är världens Frälsare"*. (Joh. 4:42) Grunden för tron är Jesu förkunnelse om sin försoning, om syndernas förlåtelse, om att *"Jag är det levande brödet som har kommit ned från himmelen"*. (Joh. 6:51) Att utbyta Jesu Ord som trons fäste mot något annat, är att göra detta andra till prøvoinstans över Gud, till domare och rannsakar över Guds ord. Därför är i Jesu mun *"tecken och under"* ett sataniskt otrons krav, som kallar på hans avvisande och fördömande. Det var denna dödens slagskugga som låg över Galiléen, och som uttrycks med orden: *"Ty Jesus vittnade själv, att en profet icke är aktad i sitt eget fädernesland"*. (Joh. 4:44) Denna Jesu insikt för till handling, till ett avgränsande: *"Och för deras otros skull gjorde han där icke många kraftgärningar"*. (Matt. 13:58)

Dessa Jesu *"kraftgärningar"* sker alltså, är verkligen

en del av hans framträdande som *"världens Frälsare"*, men bara just så, aldrig på otrons villkor för att falla världen på läppen. Därför sker det under, som evangelium i dag beskriver, nämligen att den dödssjuka pojken botas, sedan väl fadern genom sin tro skilt sig ut ur det otroende Galiléen och därmed inte längre står under Jesu dom över den falska undertron och dess bekännare. Därför slutar också evangeliet med de avgörande ord, som vill vara ram för allt det föregående, och som vänder sig också till oss: *"Och han kom till tro, så ock hela hans hus"*. Jesu makt över liv och död har tagits emot som ett utflöde ur hans seger över synden, och denna konungsmannens tro för till frälsning, till de heligas samfund, där barn och vuxna föds på nytt i dopets bad, så att *"hela hans hus"* står under Gud. Det kapitel, varur dagens evangelium är hämtat, inleds med orden: *"Jesus vann flera lärjungar och döpte fler än Johannes"* (Joh. 4:1), och fortsättningen i dagens evangelium visar rimligen och naturligen, hur dopet och dess nåd fortsätter att flöda, om också hämmat av Galiléens otro. Därför är det inte övervåld på texten utan textens krav på oss, när vi tror, att den helbrägdagjorde pojken, hans far och familj strax efter det glädjerika tillfrisknandet renades till evigt liv i dopets bad. Just till detta syftade ju återgivandet av det lekamliga livet, och utan evigt liv är livet i kroppen meningslöst och bortkastat. Om detta säger vi så:

- I. **den falska trons falska fästen skänker en falsk Kristus,**
- II. **Ordet som trons fäste motsägs av våra känslor,**
- III. **I ständig kamp för Ordet som trons fäste skänks stora under.**

I. Den falska trons falska fästen skänker en falsk Kristus.

Ingen skall glömma bort, att ordet *"Kristus"* i sig är ett tomt ord, som kan fyllas med vilket innehåll som helst. Talet om *"Kristus"*, också i andaktsfulla, fromma sammanhang, skall inte få oss att ro, att vi därför möter den sanne Kristus. Denne falske Kristus,

som är en bedräglig verklighet, erbjuder alltid falska fästen för tron på honom. Han kommer just med "tecken och under", med "kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå förlorade". (2 Tess. 2:9 f.) Det sprakande fyrverkeriet, den svängande, pråliga påfågelsstjärten, de religiösa sensationerna, har som enda syfte att binda i synden, att stärka egenrättfärdighetens lagreligion i dess ständigt nya erbjudanden och framför allt att tysta munnen på evangelium.

II. Ordet som trons fäste motsägs av våra känslor.

När anfäktelsen kommer, när motgången möter, när döden nalkas, motsäger våra känslor Ordets tillsägelse av Guds närvaro, Guds välsignelse, Guds eviga liv och uppståndelse. Vårt inre finner Ordet för tunt. Våra känslor är helt under intryck av den hotande svarta flodvåg, som närmar sig oss. Det är då som känslan kräver bättre garantier, kräver tecken och under, kräver det synliga, mätbara och vägbara. Vi behöver, ja, vi kräver upplevelser av extraordinärt

slag, ljussken, röster, sällsamheter, allt sådant varmed den onde ängeln rider in i våra själar. Den rätte Kristus åter, kommer bara i Ord och sakrament, i de föraktade nådemedlen, i det enkla ordet: "Dina synder äro dig förlåtna".

III. I ständig kamp för Ordet som trons fäste skänks stora under.

Dagens evangelium har inte som budskap, att vi får nöja oss med en mer måttlig religion, att undren och de stora tingen ligger utanför vår räckvidd. När tron vågar övervinna känslans otro och i svår, långvarig kamp alltmer hänvisas till Ordet och Ordet allena, lär vi oss konungsmannens tro: "Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick". Då får vi allt oftare uppleva det ordet: "Din son kommer att leva", erfara undren, de stora, verkliga undren, som bekräftar våra synders förlåtelse, vår rättfärdiggörelse, som tjänar och befordrar dem. Ja, "Om I förbliven i mig och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfars eder". (Joh. 15:17)

Amen.